

Робота

З дослідження та вивчення комунікативних прийомів

На прикладі книги колишнього прем'єр-міністра Великої Британії Тоні Блера «Шлях»

Студента 1 курсу спеціальності «Міжнародні комунікації»

ДЕНИСА МИГАЛЯ.

З-поміж усіх зазначених розділів книги Тоні Блера “Шлях” мені приглянувся «Літа науки лідера», тому що саме у ньому проілюстрований найбільший шмат встановлення Блера як визначного діяча Лейбористської партії, а згодом і її незамінного ідеолога та керівника. Крок за кроком читаєш як майбутній прем'єр-міністр Британії вчиться сміливості, прагне організувати мітинги. Проходиш із ним ці страшні, але водночас надважливі кроки, де кожна відмова означає не тільки докори сумління за втрачену нагоду, а й набагато більше: зневагу до себе, бо не стало духу спробувати. Славетний Деррі Ірвін навчає ще молодого Тоні Блера думати. Але думати по-справжньому. А це і аналізувати, і робити розтин проблеми на основі основних принципів, і знаходити, після такої деконструкції, її зв'язок. Саме завдяки Деррі автор згодом познайомився із Джоном Смітом та іншими провідними лейбористами. На Блера надзвичайно велике враження справив перший візит до парламенту, тож у своїй книзі він пригадує: «Я був мов громом прибитий. До мене дійшло. Саме тут прагну бути». Блер активно комунікує та знайомиться з різними парламентарями й урядовцями, отримує від цього безцінного спілкування поради і настанови, а найголовніше – досвід. Він розуміє, що всіх політиків, та його товаришів-парламентарів зокрема, можна поділити на проповідників та полководців. Після довгих аналізів і роздумів, Тоні Блер доходить висновку, що “проповідники битв не виграють”. Далі автор згадує як у 1983 році його обрали до парламенту від новоспеченого Седжифілдського округу. Ось тут то він гостро зрозумів усю проблематику Лейбористської партії. Блер вирішує діяти, шляхом вибору вектору майбутнього розвитку лейбористів та модернізації самих ідей та принципів

партії. На його думку, Лейбористську партію гальмувало те, що термін “робітничий клас” був лише загальною характеристикою, яка затемняла більше, ніж прояснювала. Партію потрібно було реформувати, але далеко не всі колеги Тоні розуміли це. Проте він розумів, виборці мають слухність, а лейбористи мають змінюватися не тому, що повинні, а тому, що самі мають захотіти цього. Раптово помирає очільник партії Джон та звільнюється посада, яку хочуть зайняти приятелі по партії. І в кульмінаційний момент, коли потрібно було проявити швидку реакцію і діяти розважливо, Блер знаходить у собі сили очолити велику партію та зрештою втілити і життя всі свої мрії та задуми. Своєрідним переломним моментом у житті майбутнього прем'єр-міністра стала розмова з Пітером Мандельсоном, а саме її кінець, коли Тоні Блер сказав: «Пітере, я люблю тебе, але цього разу це моє», тим саме взявши на себе всю ношу відповідальності за лейбористів.

За своє життя не менш уміло, ніж пробиратися по кар'єрній драбині (хоча слід зазначити, що робив він це не слідуючи принципу “по головах” у своєму піднятті на вершину), автор навчився і принципам комунікації. Спочатку це була комунікація з партійними товаришами, аби налагодити гарні стосунки, знайти нові знайомства та отримати від усього цього користь, перш за все, для себе. Далі це переросло у масову комунікацію, зокрема із виборцями і ЗМІ, для яких він навіть, відкинувши власні емоції та біль, зміг комунікувати на високому рівні після смерті Джона Сміта, коли всі його однопартійці не хотіли виходити на публіку і давати інтерв'ю, тому що було розгубленими та не могли знайти у собі сили придушити емоції. Червоною ниткою крізь увесь розділ пробивається меседж втрати комунікації та контакту Лейбористської партії із сучасним світом і реальним життям взагалі. Зокрема після програшу на виборах 1992 року, головне своє завдання Блер вбачає у “несхибному спрямованні на возз'єднання нас [Лейбористську партію] з народом, якому ми прагнемо служити”, тобто хоче наладити контакт і комунікацію з електоратом, що йому згодом і вдається. Усвідомлював також, що блокування комунікації означає відсутність спільної роботи, а в такому випадку діяльність партії

зводиться до нуля. Якби я в той момент опинився на місці Блера, я б так само намагався здобути владу, не ступаючи “по головах” своїх товаришів та поєднуючи в собі якості вірного собаки, який підтримує та слідує за керівником партії, коли того вимагає час, і лідера, який у скрутним момент може взяти на себе відповідальність і очолити рідну партію, врятувавши тим самим її від політичної смерті.